

Sol hareketler

- **Sosyalizm Marksizm Komünizm (Peyami Safa)**

Tarihî maddeciliğin tenkidi

19. Yüzyılın birinci yarısında tarihî, iktisadî, felsefî, birçok eserler sosyal hayatın çeşitli safhaları üzerine iktisadî şartları incelemişler; dinî, sosyal, estetik ve ahlâkî hâdiseleri iktisadî tesirlerle izah etmişlerdir.

Marx teorisinin ilk fikri şudur: İktisadî faktör birinci ve en önemli faktördür ve ötekileri tayin eder.

Marx'ı okurken görüyoruz ki istihsal (üretim) münasebetleri insanların iradelerinin dışında ve kaçınılmaz münasebetlerdir. Üretim kuvvetleri insanlardan ve diğer sosyal faktörlerden müstakil olarak kendi kendilerine gelişmektedirler. “İnsan hareket ediyor ve iktisadî faktör onu sevk ediyor” hani Bossuet'nin şu sözü gibi: “İnsan hareket eder ve Allah onu sevk eder.”

Marx-Engels'in “Bugüne kadar yaşayan bütün toplumların tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir” iddiası, sınıflar arasında işbirliği mânâsına geldiği nisbette hatalıdır. Hatalıdır, çünkü, sınıfların işbirliği sınıf mücadelelerinden daha umumî ve evrensel bir hâdisedir. Hele insanlığın ilerlemesinde sınıf mücadelesinin dinamik bir faktör olduğu iddiası büsbütün yanlıştır.

Marx'ın sınıf mücadelesi teorisi yalnız ekonomik sınıflar arasında bir düşmanlık olduğunu ve en önemli vâkıanın da bu olduğunu ileri sürdüğü nisbette büsbütün yanlıştır. **Sınıflar arasındakinden başka, millî, kavmî, dinî ve siyasî zümreler arasında birçok düşmanlık ve mücadele şekilleri daha vardır.** Sınıf mücadelesinden bambaşka şekilde vukua gelen bu mücadeleler ondan çok daha önemlidir.

Marksizmin yapısı ve çürük temelleri

Her ilmin ve felsefenin bir metodu vardır. **Marksizmin metodu “Diyalektik”tir.** Diyalektik, birbirine zıt, iki tezin çatışması ve nihayet bir sentez halinde uzlaşması olarak üç hareketten mürekkeptir. **Marks bu metodu Hegel'den almıştır. Fakat aralarında derin bir fark vardır. Hegel'in diyalektiği lojik, akli ve umumîdir. Fikirden hareket eder, gerçeğe doğru gider. Marks'ın diyalektiği gerçekten hareket ettiği iddiasındadır.** Her gerçeğin içindeki çatışmaları aramakla işe başlar. Hususi ve somut vakıaların tahlilinden total gerçeğe vardığı iddiasındadır.

Marksizm eski ahlâkları tenkit ve reddeder, onların yerine yeni bir ahlâk ikame etmek ister. Klâsik ahlâk değişmez ve ebedî prensiplere dayanır. Halbuki tarihte, varlık artları değiştikçe, ahlâk değerlerinin de değiştiği görülür.

Karl Marx, “Tarihi maddecilik” metodunun bulucusudur. “Maddî hayatın üretim şartları içtimaî, siyasî ve fikrî hayatı vücuda getirir. Varlığın şekil veren insanın şuuru değildir, bilâkis içtimaî varlığı şuurunu tayin eder.”

Marx, insanın her şeyden evvel yaşamak için gıdasını istihsale çalıştığını düşünmüştür. Böylece bir istihsal iç güdüsünün şurdan evvel harekete geçtiği zannına kapılmıştır. Halbuki, **şuurun mevcut olmadığı yerde insan yoktur.** Yalnız içgüdü istihsalin kâfi şartı değildir. Hayvan istihsal yapamaz. **İstihsal hâdisesi her şeyden evvel şuur hâdisesidir ve düşünce mahsulüdür.**

Karl Marx ve Engels ‘Komünist Beyannamesi’ adlı eserlerinde: “Bu güne kadar her cemiyetin tarihi sınıf mücadelesinin tarihi olarak kalmıştır.” diyor ve ilave ediyorlar: “Cemiyet günden güne iki zıt cepheye inhisar ediyor, birbirine doğrudan doğruya zıt, iki büyük sınıfa ayrılıyor: Proleterya (işçi sınıfı) ve burjuvalık.”

Marx bu satırları yazarken bu iki sınıf arasındaki orta sınıfın (küçük burjuvalığın) sanayiinin gelişmesi zarureti olarak ortadan kalkacağı ve proleterya katılacağı iddiasında idi. Bunun tamamıyla aksi oldu. **Orta sınıf büyüdü,** kendine has ekonomisi ile (küçük ziraat, küçük sanayi, küçük kredi müesseseleri) muhtar bir sınıf halini aldı. Hattâ bununla da kalmadı, yeni bir teknisyenler, yüksek idareciler sınıfı teşekkül etti. Bu sınıf büyük sanayide elde ettiği hisse veya primlerle hem sermayeci sınıfına dahildir, hem de işçi sınıfına dahildir.

Yine aynı beyannamede deniyor ki: “İngiltere’de, Fransa’da, Almanya’da, velhâsıl her yerde aynı olan **sermaye köleliği işçinin millî karakterini ortadan kaldırmıştır. Kanunlar, ahlâk, din, işçi için, arkasında sınıf menfaatleri saklanan burjuva masallarından başka bir şey değildir.”**

Bu iddiada da birkaç yalan ve hatâ var. **İleri sanayi memleketlerinde proleteryanın mülkiyeti artmış ve refah seviyesi yükselmiştir. Aile, din, ahlâk ve milliyet duyguları da işçi sınıfında değil, bilâkis züppe ve zengin sosyete sınıfında zayıflamıştır. Kiliseler, camiler ve havralar zenginlerden ziyade orta ve işçi sınıfları ile doludur.**

Marks'ın komünist ihtilâlinin en ileri sanayi memleketinde doğacağı iddiası da yanlıştır.

Sosyalizm

Sosyalizmin ağa babalarından Proudhon'a mahkemede hâkim sorar: "Sosyalizm nedir?" Şu cevabı alır: "**Toplumun ıslahını istemek.**" O zaman hâkim "öyleyse hepimiz sosyalistiz" der ve Proudhon da "Benim düşündüğüm de budur" cevabını verir.

Sosyalizm, amme menfaatini (kamu yararını) ferdin hak ve menfaatlerinden üstün görmeye başlar. İstimlâk kanunu sosyalizmdir. Belediye nizamlarının hepsi sosyalizmdir. Sosyalizmin yüzlerce çeşidi ve adı sayılmıştır.

Komünizm sosyalizmin en koyusudur. Sosyalizmin türlü çeşitleriyle Komünizm arasındaki ayrılık, ferdi mülkiyetin bir derecesini kabul etmekle onu toptan reddetmek arasındaki görüş farkına dayanır. **Sosyalizm, bizde, çok defa komünizmin maskesidir.**

William Pickles'in "Komünizmin Anatomisi" adlı eseri şöyle başlıyor: "Ben de bir sosyalistim ve **komünizmi, faşizm gibi bütün siyasî ideolojilerin en nefret vericisi telâkki ediyorum...** 'İşçi diktatörlüğü' evvelâ Komünist Partisinin, sonra da **gizli polis, işkence ve katliâm yollarıyla hükümeti elinde bulunduran tek adam diktatörlüğü** haline geldi."

İngiliz ekonomisti Griffith 261 sosyalizm çeşidi tesbit etmiştir. Başlıcalarını hatırlatalım:

Devlet sosyalizmi	Muhafazakâr sosyalizm	Burjuva sosyalizmi	Reaksiyoner sosyalizm
Kooperatif sosyalizmi	Anarşist sosyalizm	Dinî sosyalizm	İlmî sosyalizm
Mutlak sosyalizm	Demokrat sosyalizm	Komünist sosyalizm	Sosyal sosyalizm
Mücerret sosyalizm	Federal sosyalizm	Nasyonal sosyalizm	Teknik sosyalizm
Ziraî sosyalizm	Liberal sosyalizm	Radikal sosyalizm	Ütopik sosyalizm

Komünist kimdir, kim değildir?

Türkiye'de bir komünistin umumî vasıfları şunlardır:

1. **Komünist Allah'a inanmaz.** Materyalist (Maddeci) olduğu için manevî ve ruhî değerlerin üstünlüğüne de inanmaz. Fırsat buldukça **dinî inançların aleyhinde bulunur** ve bu inanç sahiplerini gerçilikle, yobazlıkla damgalar.

2. Komünist, iktisadî sınıfları Millet'in üstünde bir gerçek saydığı için ve insanlığın tarihini sınıflar arasında bir mücadele tarihi sandığı için Millet'in üstün değerine ve **milliyetçiliğe de inanmaz.** Yazılarında ve sözlerinde **Din, Milliyet, mânevî değerler aleyhindedir.**

3. **Komünist geçmişin düşmanıdır. Tarihin, geleneklerin düşmanıdır.** Netice olarak kendisi gibi düşünmeyen bütün yaşlılara, değerini tarihî tecrübeden alan bütün şahsiyet ve şöhretlere, bütün eser sahiplerine düşmandır. Gerekirse onlara küfür ve iftira eder.

4. Komünist bugünkü hür dünya rejimlerini gerici Burjuva rejimleri telâkki eder.

a. Kendisi iktidara gelinceye kadar hürriyet düşmanıdır. Bir sınıf diktasına taraftardır.

b. **Komünist güzel sanatlarda yenilik, devrim, geçmişle ilgiyi tam kesme taraftarıdır.**

c. **Komünist dilde uydurmacıdır.** Türk'ün geçmişle ilgisini kesmek için yenilik bahanesiyle evvelâ dilimizi bozmaya çalışır.

ç. Edebiyatta da en değerli geçmiş değerlerin, şöhretlerin, çeşitlerin düşmanıdır.

d. Komünist, edebiyatta millî gerçeklere uymayan **sahte köycülük ve halkçılık** tutturmuştur.

5. Komünist gazete ve yazarlar, Din ve Milliyetçilik lehinde haberleri, hatta resmî demeçleri ve tebliğleri yayınlamazlar, bunları övmezler.

6. Komünist, Komünizm aleyhine esaslı hiçbir şey yazmaz ve konuşmaz.

7. Komünist ihtilâlcileri göklere çıkarırlar.

8. **Komünist yalancıdır.** Muarızlarına iftira eder, taraftarları için başarılar uydururlar.

Sovyetlerin hususî olarak yetiştirdikleri **150 bin ajan** vardır ve dünyanın her köşesine dağılmışlardır. Bunlar Marksizmi nazarî olarak propaganda etmeden evvel, **kışkırtıcılık, bozgunculuk,**

yangın ve hâdise çıkarma metodlarıyla çalışırlar. Sınıfları ve zümreleri birbirine düşürürler, nifak tohumları ekerler. Din, ahlâk ve millet aleyhinde şiir, nesir, roman ve hikâye yazarlar.

- **Komünist Propaganda Taktikleri** (*Suzanne Labin*)

Batı hükümetlerinin bilgisizliği, tembelliği, korkaklığı, sürekli kararsızlığı ve saflığı, Ruslara, amaçlarının her birini başarıyla gerçekleştirmek imkânını sağlamıştır. (*New York Tribune, 19.04.1853*)

Politika kansız savaştır. Savaş ise kanlı politikadır. (*Mao Çe Tung*)

Şeytanın en iyi dostları, şeytanın varlığına inanmayan liberal aydınlardır. (*Heinrich Heine*)

Abraham Lincoln, pek haklı bir gözlemde bulunmuştur: “**Her zaman herkesi kandırmak mümkün değildir.**” Sovyetler Birliği, Lincoln’un haksız olduğunu ispatlamak için yılda yaklaşık olarak iki milyar dolar harcamaktadır.

Bolşevikler yönetimi ellerine geçirdikleri zaman, barajlar, elektrik santralleri ve fabrikalar kurmaya başlamadan, yapacakları işlerde öncelik sırasını büyük bir parti ve polis şebekesi meydana getirmeye vermişlerdi. Sovyetler Birliği’nin bütün illerinde gizli polisin telefonlarının artık çalmadığı gün komünizm ortadan kalkmış olacaktır. Batı bunun farkında değildir, ama Kremlin bundan sürekli olarak korku duymaktadır.

“**Politik savaş**” Moskova ve Pekin ajanları tarafından yürütülen, hür rejimleri kökünden yok ederek yerine totaliter bir düzen getirmek amacıyla tüm insanların toplum içindeki yaşantılarını ele alan bir eylemdir. Temel amaçları **propaganda, fesat, casusluk, sabotaj ve gerilla savaşlarıdır. Politik savaşta Sovyet askerî birliklerini silâhlı bir çatışmaya sokmaktansa, yerli personelden faydalanma yoluna gidilir. Politik savaşın amacı Kremlin veya Pekin’in çıkarlarına uygun biçimde, yönetim, basın, radyo, televizyon, üniversiteler, partiler, birlikler vs. gibi ulusal politikayı denetleyen kumanda noktalarını ele geçirmek ya da bunlara hiç değilse zarar vermek, öte yandan ele geçirilen yerlerin komünizme hizmet yolunda kullandıkları gerçeğini titizlikle gizlemektir.**

HULÛL

Genel anlamda “hulûl” (içine gizlice giriş) deyimi, Sovyet zehirinin hür dünyanın bütün hücrelerine zerkedilmesi imkânını sağlayan gizli yolları içine alan geniş bir sistemi kapsar. Mekanizma hep aynıdır. **Hulûl edilecek örgütün içine bir veya daha fazla sayıda sempatizan üye olarak sokulur ya da o örgütün bazı üyeleri elde edilir.** Bunlar, örgüte üye olmayan sempatizanlarla devamlı temas halindedirler. Üye olmayan sempatizanları da bizzat komünist ajanlarının gözetimi altındadırlar.

Örgüte hulûl etmiş olan sempatizanlarla örgütün dışındakiler, kural gereğince temaslarını kulüp, gazino, kahvehane, kokteyl salonu gibi bir kısım halka açık yerlerde yaparlar.

Temel hulûl hedefleri:

a) Basın:

Sovyet faaliyetlerinin erişmediği yayın organlarının sayısı yeryüzünde pek azdır. Bu konuda sempatizanın ilk görevi yazı işleri müdürünü elde etmek ya da bu mümkün olmazsa, yazı işleri müdürünün haberi olmadan muhabirleri elde etmektir. **En çok hulûl edilen yayınlar uluslararası haber ve yorumlarla, kitap ve film eleştirileridir.**

Hür dünya basını çekip çevirmek için etkili bir Sovyet tekniği de “**mektup akımı**” diye bilinen bir yoldur. Kendilerini “devamlı okuyucu” olarak tanıtan sempatizanlar, herhangi bir gazete veya dergi anti-komünist eğilimli bir yazı yayınladığı zaman o gazeteye öfkelerini belirten bir sürü mektup yazarlar; Moskova’nın ya da Pekin’in eğilimlerine uygun bir yazıya da olumlu mesajlar gönderirler.

b) Haber Ajansları

Haber ajanslarını fikir yönünden zehirlemek amacıyla, Moskova tarafından görevlendirilmiş ajanların görevi şişirilmiş haberleri gazetecilerin kulağına fısıldamak, tembel muhabirlere önceden hazırlanmış yazılar vererek bunların yayınlanmasını sağlamak, değişiklik isteyenlere geziler vaatlemek ve seks düşkünlerine kadın bulmaktır.

c) Okullar ve Üniversiteler

Bu çevrelerde de Moskova tarafından görevlendirilmiş sempatizanların oranı çok yüksektir. Fransa’da Komünist Partisi’ne üye 20.000 öğretmenin %25’ten fazlası öğrencilere komünist

eğilimli öğretimde bulunmakta, bu yönde aldıkları direktifler kendilerine çeşitli kanallardan iletilmektedir. İtalya’da bu oran yüzde kırkıdır.

Daha büyük okulların bazısında, komünist hücreler tarafından “düzeltme oturumları” düzenlenir; bu oturumlarda, “gerici” damgasını yemiş olan profesörlerin verdiği dersler, bu defa parti görüşüne uygun bir biçime sokulmuş olarak, öğrencilere yeniden öğretilir. Hücreler düşmana gerekirse kaba yollarla karşı koymayı da telkin ederler.

d) Kiliseler

Garip görünür ama, kiliselere de büyük ölçüde hulûl edilmiştir. Fransız katolik basınının hemen hemen yüzde ellisi Sovyet eğilimli görüşlerin çıkış kapısı olmuş bulunmaktadır. Kiliselerin hepsine hulûl etmek, Sovyet propaganda mekanizmasının önemli görevlerinden biridir.

e) Diğer Organlar

Yayınevlerine, özellikle yayınevlerinin sorumlu yönetmenlerine; hükümetin sansürüne bağlı olmasından sık sık yakınılan, radyo ve televizyona; duyguların biçimlendirilmesine büyük ölçüde katkıda bulunan, sinema ve tiyatroya da fazlasıyla hulûl edilmiş bulunmaktadır.

Hulûl faaliyeti kütüphaneleri de kuşatmış bulunmaktadır. Konferans vermek amacıyla çıktığım bir gezide, yalnız milyoner çocuklarının devam edebildiği seçkin kolejlerden birinin kütüphanesinde, masanın üzerine serpiştirilmiş çeşitli “ilerici” dergiler görmüştüm.

f) Sendikalar ve Partiler

Birçok sendikaya bütünüyle hulûl edilmiş olup, bunlar Komünist Partilerinin âdeta birer kopyasıymış gibi hareket ederler ve pek de etkili olurlar. Perde arkasında çalışan propagandistlerin başlıca iki görevi vardır: Sendika veya partinin politikasının Moskova’nın çıkarlarına uygun bir yön almasını sağlamak ve bu yönde hareket etmeyen liderleri değiştirmek ya da gözden düşürmek amacıyla sendika ve partilerin içinde muhalefet yaratmak.

SOVYET PROPAGANDASININ TEKNİK ARAÇLARI

Hizipçilik

Kripto-komünist örgütlerde, propaganda yapılar ve pek çoğu Sovyetlere hizmet ettiklerinin farkında bile olmayan üyeler, hizipçilik yoluyla, istenen görevlere yöneltirler. Hizipçilik, Sovyetlerin özel bir biçimde geliştirdikleri ünlü ve başarılı tekniklerden biridir.

Bazı üyeler, parti üyesi komünistler ve disiplin altına alınmış sempatanlar, hizipler ya da hücreler meydana getirirler; bu hizip veya hücreler, genel toplantılardan önce, herkese ayrı bir görev vermek üzere, gizli toplantılar düzenlerler. Bu toplantılarda, kimin ne süreyle konuşacağı, nelerin söylenip nelerin söylenmeyeceği kararlaştırılır ve bütün bunlara muhalefet eden kimselere karşı gerektiği zaman kullanılmak üzere birtakım iftiralar icat edilir.

Böylece, azimli, disiplinli ve ahenkli insanlardan oluşan, birlik halinde çalışan, başkalarını istedikleri yöne çekip çevirmenin zevkini tadan, her türlü vicdanî duygulardan yoksun bırakılmış olup büyük bir amaca hizmet etmenin heyecanıyla yaşayan bu küçük topluluklar; sayıca üstün, ama düzensiz, fikirleri çelinmiş, saf, kararsız, büyük topluluklara söz geçirmeyi başarırlar.

Paralel Örgütler

Bu örgütler, komünist fikirleri, Kremlinin görüşlerini yansıttığı izlenimini uyandırmayacak bir biçimde, çeşitli çevrelere, her biri için uygun bir kanaldan yayarlar. Bağımsız zannedilen kuruluşların giriştiği faaliyetler, eğilimleri herkes tarafından bilinen partizanların hareketlerinden daha etkilidir.

Paralel örgütler, az gelişmiş ve geçmişte sömürgeciliğe hedef olmuş ülkelerde temel propaganda aracı olarak bulunurlar. Afrika-Asya topluluğu pek tecrübeli olmadığından ve diğer yerlere kıyasla daha coşkun bulunduğundan, buralarda paralel örgütleri kamufle etmek daha kolaydır.

Geçici Cepheler ve Kampanyalar

Kremlin tarafından meydana getirilmiş ya da el altından örgütlenmiş olup sürekli faaliyet gösteren yardımcı kuruluşlardan başka, çeşitli geçici hareketler de düzenlenir; bunlar, cepheler, dayanışma günleri ve günün konularını kapsayan çeşitli kampanyalar biçiminde olurlar; sözgelimi “Avrupa Savunma Topluluğuna Karşı Koyma”, “Nükleer Denemeleri Durdurma” kampanyaları gibi.

Belli başlı kampanyalara ilişkin bütün masraflar “komünist mekanizma” tarafından karşılanır. Bir “Dünya Halkları Kongresi”, bir “Dünya Gençliği Rallisi” ya da “Uluslararası Gazeteciler Toplantısı” düzenlendiği zaman, bunlara katılacak sayısız uzman ve delegenin yolculuk ve otel masrafı karşılanır, toplantıların radyo ve televizyonda yayınlanması sağlanır, eğlendirici gösteriler düzenlenir.

Halk Cepheleri

Halk cepheleri Komünist Partisinin gücünü arttırmakla ün yapmışlardır. Bir halk cephesi hükümet mekanizmasını eline geçirmeyi başarır, komünistler sistemli bir çalışma sonunda eski dostlarını büyük bir kurnazlıkla safdışı bırakırlar. **Polonya, Bulgaristan, Romanya, Macaristan ve Çekoslovakya’da Komünist Partisinin iktidara gelmesinde halk cepheleri sorumlu olmuş**, bu ülkeler birer uydu haline getirilmiş ve halk cepheleriyle işbirliği yapan demokratlar da öldürülmüştür.

Diplomasi, Kültür ve Ekonomik Alış-verişler

Yabancı ülkelerdeki Sovyet misyonlarının bütün görevlileri, alttan torpilleyecekleri ülkelerin en üst kademedeki politikacılarını ve maliyecilerini olumlu yönde etkilemek, onlara güven vermek için büyük ölçüde eğitim görmüşlerdir.

Önemli Kişiler İçin Düzenlenen Geziler

“Tanıtma ve iyi niyet gezileri” maskesi altında büyük bir fesat ve hile mekanizması çalışır: Sovyetler Birliği ve Çin’de onbinlerce kişi bu işte sürekli görev almış bulunmaktadır. **Rehberler ve tercümanlar okullarda eğitilir; bunların çoğu gizli polis tarafından görevlendirilmiş genç ve güzel kadınlardır.** Bunların takındıkları tavır, büründükleri kişilik, verdikleri cevaplar ve gösterdikleri misafirperverlik önceden düzenlenmiş ve büyük titizlikle prova edilmiştir.

Bu gibi ziyaretlere ilişkin kitaplar ve yazılar Batı ülkelerinde boy gösterirler ve hepsi de aynı şeyi yansıtırlar: **Karanlık totaliter dünyanın pespembe bir görünüşü.** Stalin rejimi sırasında yayınlanan yazılar Batı’nın en ünlü isimlerini bile öylesine etkilemiştir ki, pek çok kişi söz konusu rejimi gerçeğe uygun olmayan bir biçimde yansıtmışlardır.

İftira, Yıldırma, Adam Kaçırma ve Öldürme

Komünistler sözlerini geçiremedikleri anti-komünist kimseleri toplumun gözünden düşürmek için çaba sarfederler; iftiradan tahrike, sahtekârlıktan şantaja kadar bütün silâhları bu yolda kullanırlar. Skandal yaratmakla görevlendirilmiş olan sempatizanlar bu faaliyete öncülük ederler. Anti-komünist bir kimse yeraltı faaliyetinde bulunan bir örgütün üyesiymiş gibi gösterilir. Komünistler özellikle bu alanda öylesine büyük bir başarı kazanmışlardır ki Batı dünyasında inanılmaz bir ortam yaratılmıştır. Yıldırma yolları bazı anti-komünistler için başarılı olmazsa, Sovyetler onları safdışı bırakmak için şiddet kullanmaktan kaçınmazlar.

Radyo Yayınları

Radyoları çıkarlarına uygun yayınlarla doldurmaktan başka, Sovyetler kripto-komünist radyo istasyonları kurmak yolunda ellerine geçen her fırsattan yararlanmışlardır.

Terörizm ve Gerilla Savaşları

Kentlerdeki cinayetler ve köylerdeki terörizm sokakları kana bularken gerilla savaşları da kırları kana bulamıştır. Komünizmin dünyanın dört bir yanında sahneye koyup binlerce kişinin ölmesine sebep olan kanlı ayaklanmalar, darbeler ve terör faaliyetlerine, Çin, Kore ve Laos’da gerçek savaşın patlak vermesine yol açan ya da Macaristan ve Tibet’te kan dökmeye kadar giden baskı girişimleri eklenebilir.

Vietnam, Laos ve Angola’da komünist gerillalar korkunç eylemlere girişmişlerdir; saygıdeğer kişileri kasap gibi doğramışlar, kadınlara iğrenç işkenceler yapmışlar, din adamlarını canlı canlı toprağa gömmüşler, okullara bomba atmışlar, köylerde ürünleri yakmışlardır.

Özel Okullar

Bolşevizmin belirli özelliklerinden biri de propagandistlerin eğitimi için kurulan özel okulların bolluğudur. Mao ve Ho Şi Minh gibi birçok profesyonel devrimci bu okullarda eğitilmiştir. Causluk okullarının en büyükleri Prag’da bulunmaktadır. Uzak Doğuda, propagandist yetiştiren özel okulların merkezi Pekin olmuştur.

Örgütlerin Gücü

Sovyet propagandasının önemli bir özelliği, onun, komisyon, kulüp, dernek, sendika, birlik, parti ve kongre gibi örgütlerle bütünleştirilmiş olmasıdır. Propaganda mikrobu yayar, örgütler ise salgını devam ettirir. **Örgütler içinde ve onların yardımıyla, “acemi”ler asker (militan) olur.** Örgütler yoluyla fikirler biçimlendirilir, kalpler ayarlanır ve iradeler bağımlı kılınır.

PSİKOLOJİK YÖNTEMLER

Sınırsız Yalancılık ve İki Yüzlülük

Bolşevizmin kesinlikle yalancılık temeli üzerine kurulduğu su götürmez bir gerçektir. Bir hırsızın, suçu başkalarının üstüne atmak için “hırsız var” diye bağırması gibi eski ve çok denenmiş bir hile, Sovyet propaganda faaliyetlerinin temel psikolojik stratejisi olmuştur.

Komünizm, her sol akımın; işçileri, ilericliğin, ekonomik sorunların, sosyal adaletin ve kişisel özgürlüğün savunucu pozlarına girerek solculara kendini kabul ettirmeyi başarmıştır; kısacası, komünizm “sol” ile aynı idealleri taşır görünmekte, ama gerçekte “sol”ün mezarını kazmaktadır.

Korku Yaratmak

Sovyet propagandası, inandırıcı olduğundan değil, korku yarattığından başarılı olur.

Rekabetlerden Yararlanmak

Komünist propaganda faaliyetlerinde hür dünyayı bölen her fikir ayrılığından yararlanılarak, fikir çatışmaları körüklenir. Ulusal, ideolojik ve ekonomik rekabetler abartılır.

Bilgisizlikten Yararlanmak

Temsilî hükümet sisteminde halk ve aydınların önemli bir kısmı, politikayla derinden ilgilenmezler. Böylece Sovyetler saf insanlara palavralarını yutturmuş olmanın keyfini çıkarırlar.

Umursamazlıktan Yararlanmak

Politik savaşta Sovyetlerin sağladıkları başarıya Batılıların umursamazlığının büyük katkısı olmuştur. Bir topluma kıyılınca, Demokratların katillere beslediği kin ancak bir gün sürer.

Hoşgörüden Yararlanmak

Demokrat insanlar hoşgörü sahibidirler; hasımlarına karşı sabırlı olup, onların görüşlerine de saygı duyarlar.

Kelime oyunları

Hür dünyadaki insanların gerçekleri yeterince bilmemeleri ve tartışma sanatına alışkın olmamaları, Sovyetlere, Batı ülkelerini bir safсата yağmuruna tutmak olanağını sağlamaktadır. Bu safsatalar, zihinleri bulandırarak insanları yanıltmak için uydurulmuş olup, ilk bakışta akla uygun gelen, oysa gerçekte komünistlerin çıkarlarına uygun görüşleri yansıtmaktadır.

- **Ruzi Nazar: CIA'nın Türk Casusu** (*Enver Altaylı*)

Sibirya'daki toplama kamplarında hayat ile ölüm arasında çok ince bir çizgi vardır. Sibirya'nın çok ağır ve zor şartlarında kamplarda yaşayanlar, adeta hayatları pahasına, güçleri tükeninceye kadar çalışmak zorundadır.

İki caniden acaba hangisi daha büyüktü, Hitler mi, Stalin mi? Stalin, devlet ve ordu içinde kendisi için tehlikeli saydığı, onbinlerce insanı katletmemiş miydi? Devlet düşmanı olarak kabul edilen orta sınıfa mensup milyonlarca insan yok edilmemiş miydi? Ya Hitler Almanya'sında yok edilen milyonlarca Yahudi ve diğerleri? Nazi totaliter sisteminin zulmünü yaşayanlar için herhalde en büyük tiran Hitler ve arkadaşları; Stalin zulmünü yaşayan milyonlarca insan için de en büyük tiran Stalin'di. Belki de tarih boyunca insanlığın en büyük düşmanı bu ve benzer totaliter sistemlerdi.

Rusya'da Ruzi'nin mükemmel, üstün ahlâk sahibi, kalbi insan svğisiyle dolu birçok Rus dostu olmuştu; Almanya'da bulunduğu yıllarda da aynı üstün ahlaki özelliklere sahip Alman dostları. Demek ki **kötü olan milletler ve insanlar değil, o ülkeye bir yolunu bulup hâkim olan totaliter zihniyete sahip fanatiklerdi**. Her iki totaliter sistemi de yaşamış ve içyüzlerini anlamış olan Ruzi, hem komunizmden hem Nazizmden nefret ediyordu.

Dört yıl süren Alman-Rus savaşının Türkistanlılara faturası, sadece Alman tarafında 400 bin civarında insan kaybı olmuştu. Rus tarafındaki kayıp ise, kesin olarak bilinmemekle birlikte, muhtemelen bu rakamdan çok daha fazladır. Tarihleri boyunca Türkler, belki de ilk kez, efendisi olmadıkları bir savaşta başka efendiler için mücadele etmişler ve kendilerini hiç ilgilendirmeyen bu mücadelenin her iki cephesinde yok olup gitmişlerdi. Yazar Olaf Caroe'nin dediği gibi: “Görevleri, iki imparatorluk arasındaki satranç oyununda piyon olmaktı ve bu onların trajedisiydi. (*Ahad Andican, Hariçte Türkistan Mücadelesi*)

1533 yılında, henüz üç yaşındayken Moskova Knyazlığı (Beyliği) tahtına oturan İvan Grozni (Korkunç İvan), 1547 yılında taç giyerek çar unvanını aldı. 30 yaşında Moskova'yı terketmek zorunda kalan İvan, döndüğünde **bütün insanlık tarihinin o güne kadar gördüğü en acımasız istihbarat ve polis örgütünü kurmuştu**. Çara karşı olanlarla ilgili bilgi toplar ve çar karşıtlarını katlederlerdi. Rus çarları için çarlık istihbarat ve polis örgütü, devletin en temel kurumu olmuştu. 1917 sonunda **Lenin, devrim düşmanlarına karşı savaşmak ve istihbarat toplamak için Olağanüstü Komisyon'u kurdu...**

Soğuk Savaş yıllarında savaş, ABD orduları ile Sovyet Kızılordusu arasında değil Sovyetler Birliği istihbarat kuruluşları ile ABD istihbarat örgütleri arasında geçecekti. Bu çirkin bir savaştı. Sabotaj, suikast, dezenformasyon (yanlış bilgilendirme), propaganda, casusluk, karşı casusluk bu savaşın başlıca silahlarıydı.

ABD'nin Moskova Büyükelçisi George Kennan, Moskova'dan dönünce, 1947 başında, Dışişleri Bakanlığı siyasi planlama grubu başkanı oldu. Hazırladığı çok gizli bir raporda, "**planlanmış siyasi savaşın**" başladığını belirterek, istihbarat kuruluşunun bütün dünyada gizli operasyonlar yapacak şekilde örgütlenmesi gerektiğini vurguladı. Ona göre Stalin'e karşı yürütülecek **Soğuk Savaş stratejisinin üç vazgeçilmez ayağı** vardı: Birincisi, ABD'yle birlikte hareket eden, savaştan zarar görmüş ülkelerin yeniden inşası için, beş yıl boyunca 13,7 milyar dolarlık yardım öngören **Marshall Planı**'ydı. İkincisi, Sovyetler Birliği tarafından bağımsızlıkları ve toprak bütünlükleri tehdit edilen, Türkiye ve Yunanistan gibi ülkelerin Sovyetler'e karşı korunacaklarını kabul eden **Truman Doktrini**'ydi. Üçüncüsü de bütün dünyada CIA'nın Sovyetler'e karşı düzenleyeceği operasyonlardı.

Soğuk Savaş'ın ilk yıllarında Sovyet tarafı istihbarat, **komploya dayalı yıkıcı faaliyetler, yeraltı örgütleri, gizli operasyonlar ve suikastlar** konusunda Amerikalılardan çok daha başarılıydı. Rus Çarlığı polis ve istihbarat örgütünün yüzyıllar boyunca biriken tecrübesini Lenin'in "Çeka"sı ve daha sonra kurulan NKVD-GPU ve KGB devralmıştı. CIA, henüz yeni ve tecrübesiz bir kuruluştur. Savaşı izleyen birkaç yıl içinde bütün Doğu Avrupa ülkeleri Moskova'nın etki alanına girmişti ve Amerikalılar bütün çabalarına rağmen bunu engelleyememişti.

"Lenin'in Zürih'te *İskra* (Kıvılcım) gazetesini yayımladığı Ekim Devrimi öncesinde, Menşevik yazarlardan biri, Lenin'in milliyetler meselesiyle ilgili tezlerini, yazdığı yazılarla ağır bir şekilde eleştirmiş. *İskra* yazı işlerine gelen Lenin, yazı işleri müdürüne, '**Bu adama cevap verin, ama bir-iki cümleyi geçmesin. Bu adamın burjuva ajanı olduğunu, proleteryanın düşmanı olduğunu yazın, yeter**' demiş. Yazı işleri müdürü 'Ama bu adam proleterya düşmanı ve burjuva ajanı değil ki' diye cevap vermiş. Lenin devam etmiş sözüne, '**Siz bir defa yazarsanız inanmazlar, iki defa yazarsanız yine inanmazlar, fakat üç-dört kez onun ajan ve proleterya düşmanı olduğunu yazarsanız artık inanırlar**' demiş."

Stalin döneminde Sovyetler Birliği'nde açlık, çiftçilerin sürülerine ve topraklarına devlet tarafından el konulması, varlıklarının müsadere edilmesi, sürgünler, cinayetler sebebiyle 30 milyondan fazla insanın öldürüldüğü söylenir. Bu 30 milyon insanın 10 milyondan fazlası Türkistan'ın, Özbekleri, Kazakları, Kırgızları, Tacikleri ve Türkmenleridir.

Totaliter sistemlerin en ciddi zaaflarından biri, insanda iki şahsiyetin oluşması için zemin hazırlamasıydı. Ruzi, Komünist Parti'nin ideoloji bölümünde çalışan birçok parti üyesinin gündüzleri parti seminerlerinde diyalektik, materyalizm, tarihi maddecilik ve ateizm dersleri verdikten sonra akşamları evlerinde gizlice Tanrı'ya ibadet ettiğini biliyordu. **Lenin'in sosyalist devleti, bütün ülkeyi ve halkı kontrol eden totaliter bir polis devletine dönüşmüştü.**

Özellikle İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, komünist ülkeler ile kapitalist ülkeler arasındaki zenginlik farkı, kapitalist ülkelerin lehine büyük ölçüde artmış bulunuyordu. Ekonomik bakımdan Federal Almanya Doğu Almanya'nın; Avusturya, sosyalist Macaristan ve Polonya'nın; ABD, Sovyetler Birliği'nin çok daha önündeydi. **1985 yılında ABD'nin ticaret hacmi 576 milyar dolar, Sovyetler Birliğinkiyse 66 milyar dolardı.** Bütün dünya nüfusunun üçte birini oluşturan komünist ülkelerin toplam ihracatı, kapitalist ülkelerin ihracat toplamının ancak yüzde 10'unu oluşturuyordu. İkinci Dünya Savaşı'ndan 40 yıl sonra bile Sovyetler Birliği'nde et ve şeker gibi temel besin maddeleri halka hâlâ karneyle veriliyordu.

Darbelerle iktidar olan komünistlerin darbeler sırasında katlettiği insan sayısının 5 milyondan fazla olduğunu görüyoruz. Yönetime geldikten sonraysa sistemin yerleşmesi için 3 ila 5 milyon arasında eski subay, eski bürokrat, aristokrat, toprak sahibi, din adamı ve kapitalist katledildi. Tarım arazilerinin devletleştirilmesi sırasında 10 milyon civarında çiftçinin kurşuna dizilerek veya çalışma kamplarında öldürüldüğünü öğreniyoruz. 30'lu yılların sonuna doğru, Komünist Parti'den atılan 1,5 milyon insan ortadan kaldırıldı. İnsanlık tarihinin gördüğü, benzerlerine ancak Nazi Almanya'sında rastlanan toplama kamplarında milyonlarca insan hayatını kaybetti. Sovyetler Birliği'nde, 70 yıl boyunca öldürülen toplam insan sayısının 30 milyondan fazla olduğu tahmin ediliyor. Bu sayıya, 1917 Ekim Devrimi'nden sonra çıkan iç savaşta ve İkinci Dünya Savaşı sırasında hayatlarını kaybedenler dahil değildir.

- **Bütün Yönleriyle Komünizm** (Nejat Muallimoğlu)

Karl Marx kendi çağının şartlarından bir takım genelleştirmeler çıkardı. İşte, gerçekte, Marksizmin esaslı bir zayıf noktası buradan başlıyor.

Karl Marx eğitimi, orta sınıfların işçileri aldatmak için kullandıkları bir vasıta olarak gördü. **Karl Marx, dinin halkın “afyon”u olduğunu söyledi.** İngiliz fabrikatörleri işçilerine vaaz vermek için papazları davet ediyor, onlardan ancak muayyen gerçeklerden bahsetmelerini istiyorlardı.

İhtilâlcî temayüllerinden dolayı Marx -ve karısı- ardı ardına Avrupa şehirlerinden kapı dışarı edildi. Önce Paris’e gitti ve bu şehirde Engels ile tanıştı. Marx ve Engels’in beraberce hazırladıkları komünist programı veya meşhur **“Komünist Manifestosu” 1848’de yayımlandı.** Marx’ın çocukluk yılları boyunca “Fransız İhtilâlinin bitmemiş işi”ni tamamlamak isteyen insanlar cemiyette açıktan açığa eyleme geçmişlerdi. 1848 Sanayi İhtilâlini yakından izleyen Marx, ihtilâl tekniği üzerinde bir çok şey öğrendi. Parisli işçilerin iktidarı ele geçirmeye çalışırken işledikleri hatâları yakından gördü.

İstenmediği için İngiltere’ye geçen Marks, kapitalist cemiyeti etraflıca tetkik etmeğe karar vermişti. Avrupa cemiyetinde yepyeni bir devir yaratan Sanayi İhtilâlinin en fazla geliştiği yer İngiltere idi. **Marx vaktinin büyük bir kısmını *British Museum*’da araştırma yaparak geçirdi.**

Sanayi İhtilâli

Avrupa’yı baştan başa, yeniden düzenleyen bu ihtilâl oldu. Sadece **tıbbî sahadaki keşif ve yenilikler nüfusun başdöndürücü süratle artmasının başlıca sebeplerinden biri oldu.** Tabii, insanların çoğalmasında eşya talebini de arttırdı. Eşyanın ucuza imâl edilmesi gerekiyordu, zira potansiyel müşterilerin çoğu fakirdi. Bu hal ise makineleri lüzumlu kıldı. Böylece **yeni makineler -dokuma tezgâhları, dikiş makineleri- seri halinde icad edilmeğe başlandı.**

Lokomotif 1830’a gelinceye kadar icad edilmişti. Bu da demiryolu çağını doğurdu, arkadan ham demir ve kömür birleştirilerek **çelik ve süratli taşı taşı çağı geldi.** Sanayi İhtilâli artık 1850’ye kadar İngiltere’de ve umumiyetle Batı Avrupa’da iyice yerleşmiş ve cemiyette bazı temel değişiklikler müşahade edilmeğe başlanmıştı. Önce **ziraatten sanayie, köylerden şehirlere bir akım başladı.** Bunun da Avrupa düşüncesi ve hareketinde çok büyük rolü oldu, zira köylerden gelen halk daima muhafazakârdı, seneler ve nesiller boyunca aynı şeyi yapmışlardı. Halbuki **şehirde her şey süratle ve devamlıca değişiyor hissini veriyordu** ve böylelikle insanların düşünceleri de bu değişikliklere ayak uydurdu. Diğer esaslı değişiklik hâkimiyetin aristokrasiden orta sınıf denilen zümreye kayması oldu.

Sanayi İhtilâli muazzam zenginlik getirdi. Batu bugünkü refahını bu ihtilâle borçlu. Fakat **işçiler hisselerine düşeni alamadıkları** gibi, devrin uzmanları onların daha fazla kazanmalarının da mümkün olmadığını söylüyordu. Sanayi İhtilâlinin doğurduğu kötülüklerin başında işçilerin yarılarından emin olmaması geliyordu. Her zaman çalışmıyorlardı. Bazan geçici olarak işten çıkarma iki veya üç sene sürüyordu. Yarınları için bir kenara para koymaları imkânsızdı.

İngiltere’de parlamentoyu eline geçiren işverenler kendileri lehine kanunlar çıkarmağa başladı. “Fakirler için Yeni Kanun” ile şehir dışında oturanlara kilise kanalıyla verilen yardım kaldırılıyor **düşkünler için “iş evleri” kuruluyordu. Bu evlerdeki hayatı zorlaştırmak için ne gerekiyorsa yapıldı. Aileler bölündü, aynı aileden iki kişi, karı koca ve çocuklar aynı evde kalamazdı.**

Kadın ve çocukların günde on saatten fazla çalıştırılmayacakları ile ilgili kanun teklifi hakkında Nassau Senior adlı klâsik bir iktisatçı şöyle diyordu: “İşverenn temin etmekle mükellef bulunduğu sermaye masrafı vardır: ham maddesini satın alacak, kirasını ödeyecek vs. Şimdi, **on iki saat çalışma gününde,** işçi emeğinin ilk dört saati ham madde fiyatını karşılar; sonraki bir iki saat kirayı öder; daha sonraki diğer masrafları çıkarır; ve **ancak son bir buçuk saatte işveren kâra geçer.** Bunun için çalışma gününü on saata indirirseniz, bütün fabrikalar kapanacaktır.

O yılların sanayicileri işçilere, kâinatın tabii kanunlarının kendilerini hayatta işçilik mevkiine mahkûm ettiğini söylüyor, bu “hakikat”ı vaaz etmeleri için de “ekonomik misyonerler”i fabrikalara gönderiyordu. Bu “misyonerler” de, İncil’den örnekler göstererek, klâsik ekonomi doktrinini “Allah’ın da tasvip ettiğini” anlatıyor, işçilere kadere boyun eğmelerini söylüyordu.

Karl Marx

Karl Marx’a komünizm hakkındaki fikirlerini yaşadığı çağın empoze ettiği şartlar ilham ettiyse de, kendi özel iktisadî durumunun da fikirlerinin gelişmesinde rol oynadığını kabul etmek gerekir. **Vaktini yazı yazmakla geçiren Marx karısının ve altı çocuğunun maddî ihtiyaçlarını ihmal etti.**

Devamlı hiçbir işi yoktu. İngiltere’de yaşadığı 34 sene zarfında sadece bir defa devamlı iş için teşebbüste bulundu; bir tren istasyonunda gişe memuru olarak çalışmak istedi, fakat geri çevrildi: el yazısı berbattı! Markslar çok defa aç yattılar ve eğer **arkadaşı Engels zaman zaman para göndermeseydi** açlıktan ölmeleri hiç de uzak bir ihtimal değildi.

Karısı Jenny Marx bir arkadaşına yazdığı mektupta, evden nasıl atılmak istediklerini anlatıyor: “Ev sahibi iki kişiye bütün eşyama... yatakları, elbiseleri... hattâ yavrumun beşiği ve küçüklerin oyuncaklarını dahi alıp götürmelerini söyledi... Çocuklar acı acı ağladı. Ertesi günü ayrılmak zorundaydık. Soğuk ve yağmurlu bir gündü. Kocam başımızı sokacak bir yer bulmağa çalıştı, fakat dört çocuğumuz olduğu söylenir söylenmez bütün kapılar kapanıyordu. Nihayet bir arkadaş yardım etti Borcumuzu ödedik ve (malî durumumuzu öğrenince) derhal faturalarını gönderen eczacının, kasabın ve sütçünün borçlarını ödemek için de yatağımızı ve yatak takımlarını çabucak sattım.”

Ünlü Amerikan devlet adamı A. Stevenson’un bir anekdotu: Karl Marx’ın karısı, meşakkatli ve parasız geçen bir hayatın sonlarına doğru dedi ki: “**Marx, sermaye hakkında bu kadar yazacağına, ne olurdu, biraz kendisi için sermaye yapsaydı.**”

Marx’ın malî durumu hiç düzelmedi. Engels’in yazdığı mektupların birinde Karl Marx, sokağa çıkamadığını, çünkü elbisesinin rehinde olduğunu söylüyordu. **Marx’ın altı çocuğundan üçü küçük yaşlarında öldü; iki kızı erişkin yaşlarında intihar etti. Küçük kızı bronşitten öldüğü vakit, elde tabut için para yoktu.**

Böylesine sefalet, küçük düşme, utanç ve keder arasında yılmadan çalışan yaşlı ihtilâlcî dünyayı değiştirmek için yazmakta devam etti. **Marksizm, değil sınıfları ortadan kaldırmak, burjuvaziden de kötü yepyeni bir sınıf, sadece parti mensuplarına açık bir sınıf yarattı.**

Marx, hürriyet kavramı ile ilgili bütün sözleri “çöplüğe lâyük ifadeler” diye vasıflandırdı. Amerikan ve Fransız ihtilâlcilerinin peşlerinde koştuğu “hürriyet”, Engels’in ifadesiyle “sınıf imtiyazının kaldırılması uğrunda bir burjuva talebinden başka bir şey değildi.”

Bertrand Russell’in kehaneti

Prof. Russell, Bolşevik ihtilâlini sempati ile karşılamış, fakat özel olarak Rusya’yı ziyaret ettiği sırada, Bolşeviklerin iktidarda kalabilmek için terör yarattıklarına, bütün hürriyetlere zincir vurduklarına bizzat şahit olduktan sonra, hayatı boyunca onların karşısında yer almıştı.

Komünistler, faşizm dışında, her sistemden fazla olarak hürriyeti, bilhassa entellektüel hürriyeti kısıtlar. Ekonomik ve politik iktidarın mutlak bir şekilde birleştirilmesi, istisnaî durumlara müsaade etmeyen **dehşet saçıcı bir baskı makinesi** yaratır. Bürokratlar, kendi yetkilerini arttıracak değişiklikler dışında, her değişikliğe -varlıkları icabı- itiraz edeceklerinden, **böyle bir sistemde kısa zamanda bütün gelişme işlemi duracaktır.** Ciddî keşiflerin hepsi, cemiyette popüler olmayan insanlara, hayatlarını devam ettirmeye imkân veren tesadüfler sayesinde gerçekleşti. Darwin zenginliğini tevarüs etti. Marx da hayatını, Engels’in Manchester proleteryasını “sömürmesi” neticesinde devam ettirdi. Gayri popüler insanların Komünist cemiyette hayatlarını bu şekilde devam ettirmeleri mümkün olamaz.

İnsanın sunî bir şekilde yoğrulmasının kaçınılmaz neticesi şudur ki, **bu değişme sırasında onda ya zulüm veya umursamazlık hisleri ve yahut her ikisi birden satha çıkar. Ve bu vasıflara sahip bir halktan da hiçbir şey beklenemez.”**

Bolşevik teorisi şu: küçük bir azınlık iktidarı ele geçirir ve kendilerinin de itiraf ettikleri gibi, ancak uzun sürecek bir istihale devri sonunda gerçekleşecek **Komünizme kadar iktidarda kalır. Ne var ki iktidar tathıdır ve onu kendi arzularıyla brakanlar da çok az.**

Biz, modern dünyada, insanların ekserisinin kanunlara saygı göstereceklerini farzediyoruz; fakat bu faraziyenin asırlar süren gayretler neticesinde yerleştiğini unutuyoruz.

Benim inanışım şu: bir siyasî teorinin en önemli gayeleri, fertler arasında daha samimi ilişkilerin kurulması; nefret, şiddet ve baskıdan masun kalma hürriyetinin kökleşmesi; eğitimin geniş kütlelere yayılması; sanat ve ilim sahalarındaki çalışmaların geliştirilmesi olmalıdır. (Russell, Komünizm ve Faşizm)

“Bolşeviklerin, Rus Kurucu Meclisini dağıtmalarından bu yana, değişik bir doktrin ortaya çıktı: bu doktrine göre, **ihtilâl yoluyla başarıya ulaşan bir Sosyalist Hükümette siyasî iktidara ancak onun en ateşli destekleyicileri sahip olacaklardır...** Sosyalist bir Hükümet, Sosyalizmin ekonomik kısmını yerine getirirse dahi, **hür seçimler yoluyla halkın desteğine dayalı demokratik bir hükümet**

kurmadıkça... sömürü sadece yeni bir kisveye bürünmüş olarak kalır.” (Russell, *Sosyalizmin Savunması*)

“Komünizm, demokratik değildir. Onun ‘**proleterya diktatörlüğü**’ dediği şey gerçekte, oligarşik bir yönetici sınıf haline gelen **küçük bir azınlığın diktatörlüğüdür**. Tarih, iktidarı kaybetmek korkusunun tesiri altında kaldığı zamanlar hariç, her hükümetin daima yönetici sınıfın menfaatını gözettiğini gösterir. Bunu sadece tarih söylemiyor, Marx da tekrarlıyor. **Komünist bir devlette idare edici sınıfın elindeki yetkiler, “demokratik” bir devletteki kapitalist sınıfın sahip olduğu yetkilerden fazla.**”

Milovan Cilas

Komünizmi en iyi bilenlerden, Yugoslavya’da Tito’dan sonra en önemli komünist sayılan **Milovan Cilas**’ın, Komünist sistemde **“İmtiyazlı yöneticilerden müteşekkil bir yeni sınıfın”** oluştuğu iddiası üzerine, Komünist Parti yöneticileriyle arası açıldı. 1954’te açıkça “demokratikleşme” talep etmesinin ardından partiden ihraç edildi. The New York Times’a verdiği bir röportaj nedeniyle düşmanca propaganda yapmakla suçlandı ve 1,5 yıl hapisle cezalandırıldı. 1956’da ise **Macar Devrimi’ni komünizmin sonunun başlangıcı olarak adlandırması** üzerine 3 yıl hapse mahkûm oldu.

Hapse girmeden önce yazıp ABD’deki yayıncısına gönderdiği **“Yeni Sınıf”** adlı kitabı 1957’de yayımlandı. Kitapta modern komünizmin köklerinin, batı Avrupa’daki modern sanayiinin doğuşu karşısında unutulmuş olmakla beraber, çok gerilere ulaştığını ifade etti. Kitap büyük başarı kazandı ve kırk dile çevrildi. Yazar ise yedi yıl daha ceza aldı.

4 yıl iki ay hapis yattıktan sonra şartlı olarak salıverilen Djilas (Cilas), **“Stalin’le Konuşmalar”** kitabını yayımladığı için 1962’de tekrar tutuklandı. “Devlet sırlarını açıklamakla” suçlandı ve 5 yıl hapis cezası aldı.” (Vikipedi)

Lenin

“Gençlere gidiniz. Hemen ve her yerde talebeler ve bilhassa işçiler arasında savaş birlikleri kurunuz. Ellere geçirdikleri her şeyle silâhlansınlar: tüfek, tabanca, bomba, bıçak, muşta, sopa, yangın çıkarmak için gaza batırılmış paçavra, dikenli tel, atlı birliklere karşı kullanılmak üzere raptiye.

Bu ihtilâlciler hareketine geçmek için derhal eğitime başlasın. Bir kısmı bir casusu öldürmek veya bir polis karakolunu havaya uçurmak işini üzerine alırken, diğerleri ayaklanma için gerekli parayı temin yolunda **banka soyabilir**. Herkes, hiç olmazsa, polisi nasıl döveceğini öğrensin.”

“Eğer kendini aadapte edemezsen, eğer beline kadar çamura gömülü iken dahi karnının üstünde sürünmesini beceremezsen, sen bir ihtilâlciler değil, sadece bir gevezesin.”

Kendine has halleriyle, parlak ve nüfuz edici bakışlarıyla, meselelerin çabucak özüne girebilme kabiliyetiyle hürmet telkin ediyordu. Her zaman aynı örselelenmiş elbiseyi giydi, başındaki kasketi hiç değişmedi. Son derece hissiz, gayet randımanlı, çok çalışkan bir insandı. Bir diğer önemli vasfı daha vardı: **gösteriş ve şatafattan hiç hoşlanmıyordu**. Fizikî varlığını muhafazaya faydalı olmadıkça gıda, istirahat ve eğlence dahil, hayatın lüksleriyle ilgisi yoktu.

“İşçilerin Görüşü” adlı bir yer altı gazetesi çıkarmak üzereyken 1895’te tevkif edildi, ondört ay hapisteydi kaldı. Yıllarca önce tecrübeli ihtilâlcilerden gizli muhabere tekniğini öğrenmişti. Meselâ, **mürekkep yerine süt kullanılması. Kâğıt ısıtıldığı vakit süt, okunabilen kahverengimsi bir renge bürünüyor**du. Vladimir (Lenin) bu “mürekkep”ini kurumuş ekmeğin içini oyarak yaptığı “hokka”lar içinde muhafaza etti. Böylelikle gardiyanlar yaklaştığı vakit hem mürekkebi hem de hokkayı yutacaktı.

Onun fikrinde, ancak profesyonel ihtilâlcilerden oluşmuş, iyi örgütlenmiş ve gizli çalışan küçük bir parti hükümeti devirebilirdi.

Stalin

“Bir ihtilâli başarıya ulaştırmak için, evvelâ bir öncü azınlığına ihtiyaç vardır. Fakat, bu azınlık, milyonlarca insanın hiç olmazsa pasif desteğini temin edemezse, en enerjik azınlık dahi çaresiz kalır.”

Bolşevikler 1917’de Rusya’da ihtilâl yaptı. Bu başarı ile neticelenen ve dünyanın her tarafındaki komünistlere bir ihtilâl formülü veren klâsik bir ihtilâldi: Çin’den Küba’ya kadar bir çok ülkede kopya edildi.

Lenin, Stalin'i 1912'de Bolşevik Merkez Komitesine aldı. **Stalin, yani "çelikten yapıma"** ismini kullanan Josef, oldukça iyi bir münazaracı olmakla beraber, fikirlerine tesirlice cevaplar verildiği takdirde suratını asıyor, kızıyor, hırçınlaşıyor ve muarızlarından öç almak için arkalarından dedikodu yapıyor, çirkin isnat ve iftiralarda bulunmaktan çekinmiyordu. Hakkında verilen bir raporda, **"umumiyetle saygısız ve idarecilere karşı kaba ve nezaketsiz"** olduğu belirtiliyordu.

1945'te Stalin ile görüşen Milovan Cilas "Stalin'le Hasbıhal" adlı kitabında diyor ki: Stalin, Yugoslavya-Arnavutluk münasebetleri hakkında soru sordu. Sözlerimi bitirmemiştik ki, Stalin, beni hayrette bırakarak şunları söyledi: **"Bizim Arnavutluk'ta özel bir çıkarımız yok. Biz, Yugoslavya'nın Arnavutluk'u yutmasını istiyoruz!"** Burada sağ elinin parmaklarını birleştirerek, yutacakmışcasına ağzına götürdü. Şaşkınlık içinde dedim ki: "Yutmak değil, birleşmek."

Anti-İslâmiyet kampanyası, Lenin ve Stalin zamanlarında "Savaşçı Allahsızlık" adı altında yürütüldü. Stalin'den sonra da "İlmî Allahsızlık" çağı başladı ve 1958'de de Akçabad'da bir **Ateizm (Allahsızlık) Üniversitesi** açıldı.

"Avrupa'daki komünist ülkeleri arasında dine karşı en şiddetli mücadele Arnavutluk'ta yürütülüyor. Pek çok cami ve kilise ambar, askerî karargâh ve hattâ helâ haline getirildi. Dünya Kiliseler Birliğinin yayınladığı bir broşür, bir Ortodoks kilisesinin lokanta ve meşhur bir caminin de ahır olarak kullanıldığını yazıyor."

Türklerin kütle halinde öldürüldüğü ve sürüldüğü yıllarda, 1930'ların Azerbaycanlı büyük mücahidi Hüseyin Cavid, Bolşeviklerin elinde can vermeden önce şöyle haykırıyordu:

Öyle bir asr içindeyiz ki, cihan Zulm-i vahşetle kavrulup yanıyor. Yüz çevirmiş de Tanrıdan insan, Küfrü, hak; cehli marifet sanıyor. Mahveden, haklı; mahvolan haksız!	Başçıdır halka bir yığın cânı, Hepsi münafık, şerefsiz, ahlâksız! Gülüyor nûra, daima zulmet, Gülüyor fadla karşı, fsk-i fücûr! Ah! Adalet, hukuk, hürriyet Ayak altında çiğnenip gidiyor!
--	---

- Bu Ülke (*Cemil Meriç*)

Sağ ile sol

Mefhumların kâh gülünç, kâh korkunç maskelerle raksa çıktığı bir karnaval balosu: fikir hayatımız. Tanımıyoruz onları, nereden geliyorlar, bilen yok. Fir'avunlara benziyorlar, kalabalığa çehrelerini göstermeyen fir'avunlara. **Ve aydınlarımız, o meçhûl heyûlâlar için ehramlara taş taşıyan birer köle.**

Kavga, insanla KADER arasında değil artık, insanla KELİME arasında. Rüyâları o bayraklaştırıyor. Yığınlar onun için yaşıyor, onun için dövüşüyor, onun için ölüyorlar. Mukaddeslerin rengine bürünen bir bukalemun kelime; semâvî kitapların şeytanı. Ve en tehlikelileri, toprağımızda doğmayanlar.

Sol'la sağ, bu karanlık kafilenin öncülerinden ikisi. **Sol, lâtincede meş'um,** eski Almandada eğri demek... Cehenneme inen merdiven hep sola bükülür. Sağ, kibar ve imtiyazlı; **Rabbin sevgili kulları sağında oturacaklar, diyor Tevrat.**

Sol'la sağ'ın yeni bir hüviyetle politikaya sıçrayışı, Fransız ihtilâliyle yaşıt. Avrupa, Fransa'nın mirasını muhabbetle benimser... **aynı manevî iklim, aynı içtimâî yapı.** Önce burjuvazinin bayrağıdır **sol,** sonra dördüncü sınıfın... **hürriyettir, terakkîdir, müsâvat'tır.** Sağ'a türbedarlık düşer; türbedarlık, yani ezeli değerlerin bekçiliği.

Hangi ezeli değerlerin? İhtilâl, istibdadın tasfiyesiydi; müjdeydi, ümit'di, gelecekti. **Sağ,** daima çekingen, daima korkak, daima sevimsizdir. Çekingendir, çünkü **mâziyi temsil eder;** mâziyi, yani keyfiliği, kanunsuzluğu. Korkaktır, zira kanlı imtiyazların ve karanlık istismarların mirasçısıdır. Sevimsizdir, hangi mezarlığı ürpermeden seyredebiliriz? Avrupa'nın son iki yüz yıllık tarihi, sol'un zaferleri, sağ'ın hezimetleri tarihidir.

Sol, demokrasilerin zaferinden sonra yeni bir bekâret kazanır Avrupa'da, günahlarından arınır. Bizde de kasîdeler döşenir nâzenîne. Avrupa bütün cinayetlerini sağ'a yükler. **Sağ,** yakın tarihin "günâhkâr teke"sidir: **kilisedir, cehâlettir, faşizmdir.** Batı'nın en "gerici" partileri bu menfur vasıftan kurtulmağa çalışırken, bizde mukaddesatçıların bayrağı olur sağ: Türk'ün âlicenaplığı...

Sol-sağ; çılgın sevgilerin ve şuursuz kinlerin emzirdiği iki ifrit. **Toplum yapımızla herhangi bir ilgisi olmayan iki yabancı. Hristiyan Avrupa'nın bu habis kelimelerinden bize ne?** Bu maskeli haydutları hâfizalarımızdan kovmak ve **kendi gerçeğimizi kendi kelimelerimizle anlayıp anlatmak,** her nâmuslu yazarın vicdan borcu.

İzm'ler idrâkimize giydirilen deli gömlekleri. İtibarları menşe'lerinden geliyor. Hepsi de Avrupalı.

- **Kremlin sarayında bir harita** (*Samet Ağaoğlu, Dünya Gazetesi, 18.12.1976*)

1966 yılında Kremlin'de gördüğümüz yerlerde Lenin'in çalışma odası da vardı. Küçük, sade bir yerdi burası. Fakat duvarında büyük bir harita asılı. Türkiye'nin haritası. Beş veya altı parçaya bölünmüş bir Türkiye. Her parçasının üstünde de İslav harfleriyle yazılar. Bu nedir diye sorduk. Rehberimiz, **“Çarlıktan kalan bir harita”** dedi. Yine sorduk: Niye böyle parçalara ayrılmış? Cevap verdi: “Her parça müstakil bir devlet olarak gösterildiği için.”

Evet, her parça müstakil bir devlet. **Doğunun Erzurum'a kadar bir kısmı Ermenistan'a bağlanmış. Cenup'ta hemen hemen Sivas'a kadar bir bölge Kürdistan olmuş. Karadeniz kıyılarında bir Lazistan var. Ege'de ayrı bir devlet, İstanbul ve Trakya'da ayrı bir devlet. Orta Anadolu'da da bir Türkiye.**

Bu harita Çarlıktan kalma idi. Çarlık Türkiye'yi parçalamak istiyordu. Ama Lenin de bu haritanın karşısında çalışıyormuş, demek! Dünkü Çarlığın, bugünkü Sovyetler Birliği'nin rejim ne olursa olsun değişmeyen, değişmesi imkânsız ortak hedefleri vardır. Dün Çarlığın olduğu gibi bugün de **Sovyetler Birliği'nin açık denizlere, Okyanuslara çıkan tek yolu Karadeniz, İstanbul ve Çanakkale Boğazlarıdır.**

Kuzey denizi yılın belki sekiz ayında donar. Üstelik çok uzak. Balkanlar sadece karadır, o da ancak bir noktaya kadar yol verir. O halde Türkiye'yi şekli ne olursa olsun kendisine kayıtsız, şartsız bağlı bir ülke haline getirmek, Çarlığın olduğu gibi bugünkü Sovyetler Birliği'nin iktisadî ve siyasî menfaatler bakımından hayatî meselesidir.

Bugün Sovyetler Birliğinde yaşayan Türkler aşağı yukarı 60 milyondur. Ama resmî istatistiklerinde ancak bir milyon gösteriliyor. Ya kalanlar? Onlar Türk değil, Türk'e belki akraba Azeriler, Kazaklar, Türkmenler gibi isimlerle ayrı milletler olarak ele alınmıştır. Çarlık devrinde bu bölgelere Hanlık diyorlardı. O **Hanlıklarda yaşayanlar gazetelerini, kitaplarını kendi harfleri ile çıkarırlardı. Yani Arap harfleri ile. Bugün halkı Türk ve İslam olan Sovyetler Birliği Cumhuriyetlerinde İslav harfleri kullanılmaktadır.** Bunlardan Azerbaycan ihtilâlden sonra Latin harflerini kabul etmişti. Onun da yerine İslav harflerini getirdiler. Halbuki Ermenilerin, Letonyalıların, Estonyalıların eskiden kullandıkları harflerde değişiklik yapmadılar.

Bu harita günün birinde Türkiye için gerçekleşirse o zaman Türk milleti son devletini de kaybedecek, böylece tarihin büyük bir kavgası İslav'ın zaferi ile sona erecek.

Komünizm Türkiye için yalnız bir iç rejim davası değildir. Doğrudan doğruya bir millî istiklâl davasıdır.

- **Orta Doğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ)**

Bölücü faaliyetlere eleman devşirme

Ben ODTÜ'ye 1967'de girdim. Kayıt yaptırırken yan masada birileri gönüllü talebe belirliyordu. Şöyle diyorlardı: **Doğu halklarını bilinçlendirmeğe gidiyoruz.** Tüm masrafınız bize ait. Var mı gönüllü gelmek isteyen!

Boykot

“Anfide forum (tartışma) var, herkes gelsin” daveti üzerine toplandık. Birisi çıkıp şehirden üniversiteye gidip gelen ODTÜ otobüslerinin ücreti, kayıt parası, yemek bedeli ve benzeri sorunlardan bahsederek **“dersleri boykot”** kararı alınmasını istedi. Oylamada hemen herkes el kaldırdı. “İstemeyenler” deyince, üç kişi el kaldırdık. Öyle yuhladılar ki üzerimize saldırmadıklarına şükrettik.

Bir diğerk forumda hararetle konuşan birisi: Siyasal Bilgiler Fakültesi boykotta, Hukuk Fakültesi boykata gitti... **Oylamaya gerek yok: biz de boykot kararı alıyoruz!**

Makine Mühendisliği fakültemizde okutulan “Basic Electrical Engineering” dersi yerine “**System Science**” diye yeni bir ders konmuştu. Henüz hesap makinaları yoktu, fakat dört işlemin elektik devreleriyle nasıl yapıldığını bu derste öğrenmiştik. Elektrik analogi yaparak, meselâ yük kaldıran bir yayın gerilme katsayısını hesaplamak için bir elektrik devresi oluşturup, voltajı hesaplıyorsunuz ve neticede yayın gerilme katsayısını buluyorsunuz. Derste öğrendiğimiz konularla ilgili Elektrik Mühendisliği Fakültesi laboratuvarında “osiloskop” cihazlarıyla deney yapıyorduk.

“Makina mühendisliği ile ilgisi yok” gerekçesi ile bu **dersin kaldırılması için boykot kararı** alınmış. Dört arkadaş laboratuvara gittik, elektrik fakültesinin dış kapısından ben girdim, fakat arkadaşlar gelmedi; içeri girmeğe çekindiler. Geri çıkmak da bana ters geldi; laboratuvara geçtim, deneyi yaptım, dışarı çıkarken iki militan kollarıma girip beni Talebe Birliği binasına götürdüler. Boş duvarda **Che Guevara**’nın “20. yüzyılın sembolü” olarak nitelenen, renkli ve çerçevesiz büyük bir fotoğrafı asılı. Sorguya çekmişlerdi ki, siyasal rejimleri zaman zaman tartıştığımız solcu bir arkadaş odaya girdi. Durumu anlayınca, “bırakın, bu arkadaş zararsızdır” dedi.

Bir başka derste, aşırı solcu Rıdvan Tiğrek, “-Sen boykot kararını kırmışsın, yine laboratuvara girecek misin?” diye sorunca, “-Eğer giren olursa, ben de girerim” dedim. Bunun üzerine: “-Biraz zor girersin; kapıda ben olacağım; cesedimi çiğneyip geçmen lâzım!” diyerek tehdit etti. Kafeterya’da öğle yemeğini yiyip Elektrik Fakültesi binasına doğru giderken Ürdün’lü bir arkadaşla karşılaştım. “-Metin, nereye gidiyorsun?” sorusuna cevap verince: “-Sakin gitme! Kapıda Rıdvan’ı gördüm, belinde de tabanca var.” Böylece, boykot kararına bütün sınıf katılmış olduk.

Yerleşke içinde “**Boğaz köğrüsüne hayır!**” yürüyüşlerine solcu öğrencilerle birlikte prof.lar da katıldı. Oysa Boğaz’da hiç köprü yoktu ve sebze/meyve kamyonlarının bile Avrupa yakasına arabalı vapurla geçiş için Harem’de iki gün sıra beklediği haberi yer alıyordu basında; bazı gazeteler de Boğaz köprüsünün İstanbul için felaket olduğunu yazıyordu. Hadi o zaman 1970 yılı idi. 29 Ekim 2013 günü hizmete giren MARMARAY için Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) temsilcisi basın açıklaması yaptı: “**Biz bu tünelden geçmiyeceğiz, halkımız da geçmesin!**”

Rektör tayini

ODTÜ Müttevelli Heyeti, Prof. Mustafa Parlar’ı “Rektör” seçmişti. Odasına gidip masa, koltuk vb. pencereden aşağı atıp ateşe verdiler. Davul zurna eşliğinde kadınlı erkekli halay çektiler. “Rektör Gürbüz!” teranesine kulak veren olmayınca, daha sonra “Rektör İnönü!” diye haykırmaya başladılar. Ve nihayet yeni **Rektörümüz Erdal İnönü** oldu.

Bir arkadaşım “-Bugün Kafeterya’da yemek yerken **Deniz Gezmiş**’i gördüm” dedi. Yan masada birkaç kişiyle yemek yiyordu, kulak misafiri oldum: “-Arkadaşlar, ben **Filistin kamplarına gideceğim, paraya ihtiyacım var...**”

İki gün sonra **İş Bankası Emek şubesi soyuldu**. Soygunu yapanlar otomobil ile ODTÜ kampüsüne giriyor, fakat soyguncuları takip eden polis arabası içeri giremiyor: Üniversite **özerk** olduğu için Rektör’ün izin vermesi gerekli olduğundan, polis arabası içeri alınmıyor.

Deniz Gezmiş, İstanbul Hukuk Fakültesi’nden atılmış; ODTÜ öğrencisi olmadığı halde üniversite yerleşkesi dahilinde faaliyette bulunuyor, ikinci yurttta yurt müdürünün ailesi ile kalmasını teminen düzenlenmiş dairede kalıyor.

Öğrenci yurtları

Talebe olarak önce ikinci yurttta ve daha sonra altıncı yurttta kaldım. İkinci yurtdun zemin katında geniş bir mekan **mescid** haline getirilmişti. Birgün akşam namazını kılıp selâm verdiğimde, sırtında haki renk parka ile ayaklarında postal bulunan iki militan içeri girdi. Halıları çiğniyerek dolaşiyor ve duvardaki hat yazılarına bakıyorlar. Tam kapıdan çıkacakken, militanın birisi bana yönelerek “Dur!” dedi. Yanıma gelince hangi yurttta kaldığımı sordu. “-Bu yurttta” deyince, “-Odana çıkıp eşyalarına bakalım!” sözüne, “-Nesine bakacaksınız?” sualime hiddetlenerek, kolumu kavrayarak: “-İtiraz mı ediyon lan!” deyip itekledi. “-Buyrun, çıkalım” dedim, kolumu bırakmadı, hep birlikte yukarı çıktık.

“-Çalışma masanı aç!” dedi, açtım, çekmeceye baktı. Türk Dil Kurumu’nun bir dergisini görünce çekmecenin tamamına bakmaktan vazgeçti ve kapıya doğru yürüdü. Diğerk arkadaşısı elbise dolabını açmamı istedi. İçimden “işte şimdi yandık” diyerek dolap kapısını açtım. Oda kapısına doğru yürümüş bulunan arkadaşının “-Boşver, hadi gel” demesi üzerine gardrop çekmecesine bakmaktan

vazgeçip gittiler. Ertesi gün çekmecelerdeki dinî ve millî tüm dergi ve kitapları alıp şehire götürüp, ablamın evine bıraktım ve bir daha üniversite içerisine hiçbir yayını sokmadım.

Bazı geceler **“Faşist polis baskına gelecekmış”** deyip, odalardaki herkesi dışarı çıkarırlar, merdivenlere masa-sandalye yığarak barikat kurarlardı. Gece saat üç-dörtten sonra serbest bırakırlar ve herkes odasına dönerdi. Yine böyle bir gecede Deniz Gezmiş’i beyaz bir at üzerinde yurt binaları arasında dolaşırken gördüm. Gündüzleri fakülte binalarını dolaşan Gezmiş, kalorifer dairelerine inip, ders aralarında namaz kılanlara rastladığında hırpalayıp döğüyordu.

Yurt kantinleri üç defa soyuldu; konserve türü dayanıklı gıda maddeleri çalınyordu. Herhalde, çalanlar mahalle sokaklarında dolaşan hırsızlar değildi. Büyük ihtimâlle “Yurtseverler” tarafından kırsaldaki eylemcilere götürülmüştür.

1970’te yurtları kuşatan askere ateş açarak bir askerimiz şehit edilince, komutan “-Ateş!” emri veriyor ve yurt binaları delik deşik oluyor. Final imtihanları iki gün önce tamamlandığından, ben yurttan olmadığım için bu çatışmaya şahit olmadım. Eğitime ara verildi, yurtlar boşaltıldı. Deniz Gezmiş’in kaldığı 201 numaralı odada bulunan bir not defterinde “Haremim” başlığı altında yirmiden fazla kız isminin yazılı olduğunu gazetelerden öğrendik.

Forumlarda veya eğitim yılının açılışı gibi toplantılarda Deniz Gezmiş’i hiç görmedim. Hep Sinan Cemgil konuşurdu. Düzgün ve seri konuşan iyi bir hatipti.

Kafeterya

Üniversite kafeteryasında öğle ve akşam yemekleri servis edilirdi. Tabldot ve seçmeli yemekler vardı. Akşam yemeği için kafeteryanın açılış saati 17:00 idi. Kış aylarında ve özellikle Aralık’ta akşam ezanı 16:30 civarında okunuyordu. Açılış saatinin Ramazan ayında 16:30’a alınması için Rektör’ü ziyaret eden bir grup arkadaşına, Sayın İnönü, **laikliğe aykırı** olduğu için kabul edemeyeceğini bildirmiş. (Ecevit-Erbakan koalisyon hükümeti sırasında Karayolları Genel Müdürü Orhan Batı, öğle yemeği ile Cuma namazı saatlerindeki uyumsuzluk nedeniyle Cuma günü öğle paydosu saatinde ayarlama yapmıştı; laikliğe aykırı bulunduğundan, yapılan düzenleme iptal edildi.)

Dersten çıkıp öğle yemeği için gittiğimde kafeterya dış cephesine kocaman harflerle **“Kahrolsun Kuruşçef ve Brejnev sosyal faşistleri”** ifadesinin yazılmış olduğunu gördüm. Kafeteryaya vardım ki içerisi harb meydanına dönmüş: devrilmiş masalar, kırılmış sandalyeler ve camlar. Meğer **Maocular ile Leninciler** kavga etmişler! Malum, Maocular komünist ihtilâli, köyler ve kırsal alandan başlatmak istiyordu. Leninciler ise fabrikalardaki işçileri ayaklandırarak sonuca ulaşmak fikrindeydi.

Kızıl bayrak

Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasası ile Sendikalar Yasası’nda değişiklik yapan tasarının kanunlaşarak yürürlüğe girmesi üzerine, 15-16 Haziran 1970 tarihlerinde İstanbul merkezli başlayan ve yayılan, “Türkiye tarihindeki en büyük işçi eylemlerinden biri” olarak bilinen “gösterilere pek çok fabrikadan 75.000 dolaylarında işçi katıldı.” Gebze’den, Kartal’dan Kadıköy’e kadar yürüdüler. İşçiler ve polisten ölenler oldu. Sıkıyönetim ilân edildi.

15-16 Haziran Olayları üzerine ODTÜ Spor Salonu’nda geniş katılımlı bir forum düzenlendi. Kürsüde konuşan militan şöyle haykırıyordu: **“Arkadaşlar bu tarihi iyi yatırlayın! Bu tarih, işçinin eyleme geçtiği tarihtir.** Faşist polis işçilerimizi copladı, kan döktü, öldürdü. **Bu dökülen kanlar, kızıl bayrağımız olacaktır!”**

- Bu memleketteki komünistler yalnız bizim tevkif ve hapsedtiklerimizden ibaret değildir. Bu işlerle bizzat yakından alâkadar olacağım. **Şurası unutulmamalıdır ki, Türk âleminin en büyük düşmanı komünistliktir. Her görüldüğü yerde ezilmelidir. (Atatürk)**
- 1970’li yıllarda Necip Fazıl “Komünizma” konulu bir dizi konferans vermişti. Konuşmasının sonunda bir genç sorar: “Sosyalizm ile komünizm arasındaki fark özetle nedir?” Üstadın cevabı: “Demokrasiyi bir bakireye benzetirseniz, sosyalizm onu muncıklar, komünizm ırzına geçer!”
- **Komünizm aşk değildir. Komünizm, bizim elimizde, düşmanlarımızı ezmek için bir çekiçtir. (Mao Tse Tung)**
- **Bir ihtilâl, sadece kendi öz çocuklarını değil, kendi çocuklarını da yer. (Milovan Cilas)**
- **İşyan ve ihtilâl: her ikisi de aynı yol kesişmesinde buluşur -polis ve aptallık. (Albert Camus)**

- Bizim mali kaynaklarımızın çoğu Cilas'ın "yeni sınıf" dediği imtiyazlı zümreye yüksek bir hayat seviyesi temini uğrunda harcanır.
Sovyet cezaevleri ve iş kamplarında bir buçuk milyon mahkûm var. Onlar devlet otoritesinin ve mahallî "mafya"nın yönettiği dejenere adlî mekanizmanın kurbanları: **kime ve ne zaman rüşvet verileceğini bilemediklerinden oralara sürüldüler.** (*Sakharov*)
- Koskoca sosyalizm, önce bir ülkenin (Rusya), sonra bir partinin (Bolşevik Partisi), nihayet tek adamın (Stalin) tekeline girmişti. **Sovyet uygulaması denilen sistem terorizmi devlet yönetimi biçimine dönüştürmüş kaskatı bir bürokrasidir, özgürlük mözgürlük dinlemediği gibi, en ufak kıpırtıyı en ağır cezalarla ödetir.** Stalincilik, insanın aklına hemen hileli mahkemeleri, kurşuna dizilmeleri, yanlış mahkumiyetleri getirir. (*Attilâ İlhan*)
- 5 Mart 1955 akşamı, Budapeşte Radyosu, Stalin'in ölüm yıldönümü vesilesiyle Türkçe yayınlar yapmış, **Nazım Hikmet'in Stalin hakkında** şu mersiyesini yine onun sesiyle yayınlamıştır:

5 Mart 1953. İlk önce kim kime, Metin ol kardeşim, diyecek, İlk önce kim kime, Baş sağlığı dileyecek? Hepimizindi o. Hepimizindir.	Yoldaşlarım, Acınızı duyuyorum, Sizin duyduğunuz gibi tıpkı, Aynı şiddetle. Kardeşlerim. Hüngür hüngür ağlamak geliyor içimden, Tutuyorum kendimi, Sizin gibi tıpkı, Aynı metanetle.	Seviyorum onu, Marx'ı, Engels'i, Lenin'i Sevdiğim gibi, Sevdiğimiz gibi, Aynı muhabbetle, Aynı hürmetle.
--	--	---

- Ruzi ile İsmet Paşa sohbet ettiler. Ruzi ona hayat hikayesini anlattı. **Sovyetler'in bir gün dağılacığını, bunun için hazırlıklı olmak gerektiğini, Azerbaycan ve Orta Asya'da milli direncin hâlâ ayakta olduğunu belirtti.**
İsmet Paşa Ruzi'ye Sovyetler Birliği'nin büyük bir imparatorluk olduğunu, imparatorlukların öyle sekiz-on yıl içinde çökmeyeceğini, bunun için tarihe ve geçmişe bakması gerektiğini söyledi. "Bırakın bu işleri Ruzi, Sovyetler Birliği dağılıncaya kadar orada yaşayan Azerbaycanlılar, Türkmenler, Özbekler, Kazaklar ve diğerleri hep Ruslaşmış olacaklar" diyerek sözlerini sürdürdü. Paşa'dan duydukları Ruzi'de derin bir hayal kırıklığı yarattı. (*Enver Altaylı*)
- **Fakirin gözyaşı, zenginin mahmı törpüleyen ege.** (*Hint atasözü*)
- **Sürüp Gelen Çağlardan** (*Erdem Bayazıt*)

"Yememiştir hiç kimse Elinin emeğinden daha hayırlısını" diyerek Şafak gibi alınlara terle yazılmış Hakkın mutlak ölçüsünü Elbet benim işçilerim çekecek Emeğin kutsal direğine.	Dünyanın kalbini dinle geliyor adım adım Dallar meyvaya dursun toprak tohuma dursun İnsan barışa dursun selama dursun zaman Sabır savaş zafer. Adım: MÜSLÜMAN
---	---

Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur:

- **"Mülk küfürle devam eder, zulümle devam etmez"**
- **"(Benî Âdem'den) hiç kimse elinin emeğinden daha hayırlı bir taamı asla yememiştir.**

Kur'ân-ı Kerîm'den âyetler:

- **Zulüm ve baskı, adam öldürmekten daha ağırdır.** (*Bakara, 2/191*)
- Onlar, **seve seve yiyeceği yoksula, yetime ve esire yedirirler.** "Biz size sırf Allah rızası için yediriyoruz. **Sizden bir karşılık ve bir teşekkür beklemiyoruz** (derler). (*İnsân, 76/8-9*)
- Ey iman edenler! **Hepiniz topluca barış ve güvenliğe (İslâm'a) girin.** Şeytanın adımlarını izlemeyin. Çünkü o, size apaçık bir düşmandır. (*Bakara, 2/208*)
- **"Kim, bir insanı, bir can karşılığı veya yeryüzünde bir bozgunculuk çıkarmak karşılığı olmaksızın öldürürse, o sanki bütün insanları öldürmüştür. Her kim de birini (hayatını kurtararak) yaşatırsa, sanki bütün insanları yaşattırır.** (*Mâide, 5/32*)